

PEDAGÓGUSNAP ELŐTT A PEDAGÓGUSSZEREPEK VÁLTOZÁSÁRÓL

Az iskola szerepének átalakulása napjaink sajátos folyamata, s valószínűleg szinte állandó jelensége. Érthető módon újabb és újabb feladatok megoldását várják az iskolától, s maga az intézményi nevelési rendszer is új szerepek vállalását teszi szükségessé.

A tradicionálisnak nevezhető pedagógus szerepkör szétrobban, az iskolai funkciók bővülnek, a feladatok differenciálódnak. Az iskola minőségi átalakulása feltételezi a pedagógus szerepek, funkciók átalakulását is. A pedagógus-szerep korszerű megvalósítója az a pedagógus, aki reális önismerettel rendelkezik, mer önmaga lenni, saját személyiségét, mint legfontosabb munkaeszközét jól használja. A pedagógus reprezentatív személyiség, hiszen minden szavának, a szavak hangsúlyának, nyilatkozásainak is jelentősége, súlya van. A fiatalok példaképválasztásában a lényeg az, hogy minden tanuló találjon pozitív modelleket az iskolai évek alatt, amiből felépítheti a saját személyiség-szerkezetét. A pedagógus

diploma adta tekintély ma már erősen megkopott. Csak a naponta kivívott személyes szakmai tekintély és emberi méltósággal vállalt saját személyiség teremthet időálló presztizst a ma pedagógusa számára. Az eredményes tanár olyan páratlan lény, aki megtanulta önmagát hatékonyan és eredményesen használni a saját és a társadalom céljainak elérését mások nevelésében. Tanárrá nem úgy válik az ember, hogy megtanulja, hogyan kell tanítani. A tanárrá válás személyes felfedezés kérdése. A tanítványokra való hatni tudás a pedagógus legfontosabb személyiségvonása. Ilyen pedagógus az, akinek a gyerekekkel kialakított viszonya őszinte, nyíltan megéli és felvállalja szerepeit, a mintaadás alanyává válik, s kötődnek hozzá a tanítványok.

A diákok akkor kedvelik a pedagógust, ha vidám, lelkes, felszabadult, őszinte, hiteles, elfogadó, toleráns, lelkiismeretes, következetes, kiszámítható, energikus, találékony.

Mi, az újkor pedagógusai magunkban hordozzuk tovább a tradicionális pedagógus szerep tulajdonságait: tisztelegve köszöntjük az előttünk járó pedagógiai életutakat, az iskolaalakító, emberformáló tevékenységeket. Fejet hajtunk hajdani mestereink, tanáraink előtt. Megrendítő utolsó találkozásunkkor elmondjuk sírbeszédünket. Ők oltalmaztak bennünket! Egyenes, pontos szavak, állhatatosságuk, egész életük példaként magasodik előttünk.

Itt vannak még velünk, közöttünk sokan beépülve értékrendünkbe, gondolkodásunkba, napi pedagógiai munkánkba, az átöröklött tudásba. Velük örülünk, ha a város méltó kitüntetéssel koronázza meg több évtizedes pedagógiai munkájukat. Köszönet ezt a legsodálatosabb hivatást végzőknek.

Hiszen „A világon a legszebb pálya a pedagógusé, aki a legtökéletesebb önpazarlásra, önmagának szétosztására vállalkozott.”

Nagy Zoltánné

BÚCSÚZÓ!

Ahogy itt ülök és figyelem őket, lassan-lassan eszembe jut az eddig eltelt négy év. Emlékszem mikor bejöttek az első nap a hatalmas iskola kapuján.

Apró kis emberkék, óriás táskával a hátukon. Anyu, apu ott állt mögöttük és könnyes szemmel vett búcsút csemetéjétől.

Nehéz napok voltak ezek sokat, szenvedtünk, sokat kínlódtunk.

Az első betű melyet leírtunk, az első szó amit elolvastunk, mindig volt egy első amit meg kellett tenni. Egy első és egy utolsó. Az utolsó, aki fújta a harmónikát, hogy rátaláljunk. Az első, aki mindig elől volt a hisztiben.

Hittük a jót és tettük amit kellett. Ti még nagyon aprók voltatok és talán nem is értettétek még mi van a világban. Lassan teltek a napok, az évek, egyre többet-

többet tanultatok meg a nagybetűs életéről. Sok emlék gyűlt össze, sok szép van a fejünkben, a lelkünkben, ami most már örökre megmarad. Nehéz elválni egymástól, félretenni a bánatot, és mosolyogni, nevetni.

Sírni kell, hisz a könnyek elmosás a fájdalmat, mosolyt hoznak maguk után. A négy év alatt láttalak benneteket felnőni, okos, értelmes lányok és fiúk ülnek előttem. Szívemben nincs egy csepp keserűség sem, csak végtelen „fájdalom”. Fáj, hogy el kell hagyni Titeket. Tudom, ez az élet rendje. Apró emberekből felsős nagyok lettetek.

Kívánom, hogy ne legyenek gondjaitok, könnyen vegyétek az akadályokat. Nem lesz második anyátok, de talán már nem is kell.

Úgy gondolom, mindent átadtam, amit kellett. Lászatok az én szememmel, halljatok a fülemmel, érezetek a szívemmel.

Legyetek becsületes, tisztességes „nagyok”. Maradjatok olyan jók mint apró korotokban, hogy mindig büszke lehessenek Rátok.

Szívem minden melegével fogok Rátok gondolni. Az emlékek velem maradnak, és vén koromban is lesz ami örömmel tölt majd el. Kívánok sok szerencsét és boldogságot a felnőtt korban is. Ti voltatok a 34 év tanítás koronája. A humor és jókedv, a kötekedés és engedelmisség példái.

Mindig szeretettel fogok gondolni Rátok.

Volt tanítótok „Mari”

GYERMEKNAPI 3 KÍVÁNSÁGOK

Gyermeknapra, ha kívánhatnék a következőket kérném: Egy aranyhörcsögöt, amiről mindig is álmodtam, hogy boldog családom legyen, az utolsó kéréssem pedig, hogy a családom egészséges maradjon.

Molnár Tímea 5. osztály

Ha kívánhatnék valamit gyermeknapra, a következőket kívánnám: Egy Gamepadot amivel akármikor játszhatnánk a tesómmal.

Az Nhl 2007 számítógépes játékot, amivel átélhetem a jégkorongozás örömeit és szépségeit. És végül egy mindent tudó számítógépet.

Kovács Dániel 5. osztály

Gyermeknapra három kívánságom, hogy egyéves előfizetésem legyen a PC Guru nevű számítógépes újságra. Új játékokat a

számítógéphez, és a Deltora Quest könyv sorozat hiányzó köteteit szeretném.

Nagy Gergely 8. osztály

Ha én kívánhatnék valamit gyermeknapra, én azt kívánnám, hogy a családom sose legyen beteg, hogy boldogan éljünk, a 3. pedig az emberek egymással jók legyenek. Hát csak ennyit kívánnék én.

Carauta Alexandra 5. osztály